

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

*Padėkos ir linkėjimai parapijos klebonui
mons. Vytautui Grigaravičiui, švenčiančiam kunigystės 25-metį*

„Ir Viešpats, mano šeimininkas, parodė man savo įsakymus – Jį pažinti, mylėti, tarnauti Jam visą gyvenimą. Kokia palaiminta tarnystė, šlovė, kokia didžiausia garbė!“ Šią šv. Popiežiaus Jono XXIII ištarmę galėtų ištarti ne vienas kunigystės sakramentą priėmęs kunigas, kuris pasiryžo pašvęsti savo gyvenimą Dievo pažinimui, uoliai tarnystei Jam ir žmogui. Būtent toks yra mūsų parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, rugsėjo 22 d. švenčiantis savo kunigystės kelio 25-uosius metus, iš kurių daugiau nei pusę praleido apaštalaudamas Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimo parapijoje.

Apie monsinjoro nuveiktus darbus, uolią tarnystę Viešpaties vynuogyne jau ne kartą rašyta parapijos laikraštyje bei internetinėje svetainėje, todėl šiandien sveikindami gražaus jubiliejaus proga pirmiausia savo klebonui dėkojame:

- už įvairias pastoracines iniciatyvas, ypač už galimybę adoruoti Švč. Sakramentą, už asmeninį pamaldumo Dievui, Jo Sūnui Jėzui ir Švč. Mergelei Marijai pavyzdį, kuris įkvėpia tikinčiuosius gilesniam Kristaus mokslo pažinimui, skatina nuoširdžiam Viešpaties garbinimui, šlovinimui ir dėkojimui už kasdienes malonės dovanas;

- už šv. Mišių liturgijos dvasingą iškilmingumą, kai tikintieji kviečiami dėkoti Dievui už dienos ir savaitės palaiminimus, prašyti malonės pamatyti savo trūkumus ir trokšti juos įveikti, pasitikint Dievo gailingumu;

- už vidinę ramybę, paprastumą bei teisingumą, per kuriuos tikintieji patiria išganingąjį Dievo veikimą;

- už atvirumą ir dvasinės patirties sklaidimą, kurie padeda tikintiesiems atvirai ir besąlygiškai atverti savo širdį Dievui;

- už dėmesingumą ir jautrumą, atjautą ir pasiaukojimą, kurie padeda išgyventi artimą santykį su Dievu ir žmonėmis;

- už pastovų kvietimą, skatinimą atsidėti kasdieniui sąžinės peržvalgai, kuri skatina dėkoti Dievui už gautas per dieną gausias dovanas bei prašyti Jo atleidimo už tas akimirkas, kai buvome nutolę nuo Viešpaties;

- už meilę Dievui ir Jo Bažnyčiai, už nuoširdų rūpinimąsi gražinant mūsų parapijos bažnyčias, į kurias gausiai renkasi tikintieji.

Tikriausiai dar daug už ką galėtų padėkoti mons. Vytautui kiekvienas, kuriam asmeniškai teko patirti jo dėmesį.

Koks gi jubiliejus be linkėjimų?!

Tad linkime:

- švento, tyro džiaugsmo reginti Bažnyčios gėrio triumfą prieš blogį;

- nenutrūkstamo ryšio su Dievu ir toliau kreipiant savo gyvenimą pagal Jo valią;

- Dievo palaimos ir pagalbos kiekvienam Jūsų gyvenimo žingsniui;

- drąsos, išvermės ir kilnumo įgyvendinant naujus sumanymus;

- atkaklumo, kantrybės, giedro spinduliuojančio gerumo, nuolat rodant meilę Kryžiui – meilę, kuri sustiprina ryžtą, padeda atitrūkti nuo žemiškųjų dalykų, skatina džiugiai dalyti Dievo gautąsias dovanas artimui;

- ištikimų, pasiaukojančių, uolių tikinčiųjų, kurie padėtų realizuoti visus gerus Jūsų sumanymus.

Mieli parapijiečiai, lai artėjanti parapijai brangi šventė paskatina kiekvieną iš jūsų pamąstyti, už ką turėtumėte klebonui padėkoti, ką norėtumėte Jam palinkėti, ir padovanokite asmeninę malda, prašydami Dievo tolesnės globos, Šventosios Dvasios įkvėpimų, Jėzaus malonės dovanų.

*Šia proga maloniai kviečiame visus dalyvauti iškilmingose
šv. Mišiose rugsėjo 22 d. 13.00 val., rugsėjo 24 d. 18.00 val.
ir rugsėjo 25 d. 11.00 val. M.V. J. Kristaus Prisikėlimo bazilikoje*

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas, o kuris save žemina, bus išaukštintas (Lk 14, 11)

Mieli tikintieji, ši mėnesį pamastykite, ką Šventasis Raštas mums kalba apie nuolankumą.

„Jėzus atėjo į vieno fariziejų vyresniojo namus valgyti“ (Lk 14, 1). Tiek fariziejai stebi Jėzų, aišku, ieškodami dingsties prie ko nors prikibti, tiek Jėzus stebi, kaip įėję savimi patenkinti, pasipūtę fariziejai, Rašto žinovai ir kiti žinomi miesto žmonės renkasi garbingesnes vietas, laikydami save geresniu už kitus. Jėzus mato į keblią padėtį atsidūrusį šeimnininką, nes ateina garbingesnių svečių, o visos geriausios vietos jau užimtos, todėl jam tenka paprašyti žemesnio rango svečių atsisėsti toliau, kad užleistų vietą kitam, garbingesniam. Savaiame suprantama, kyla nepasitenkinimas, įsižeidęs svečias gali net palikti puotą.

Visa tai matydamas, Jėzus pateikia palyginimą apie vestuvių iškilme, kuri daug garbingesnė nei šiaip pokylis, į kurią yra susirinkę dabartiniai svečiai. Atrodytų, Jėzus nieko naujo nepasako: „Kai tave pakvies į vestuves, nesisėsk pirmoje vietoje, kad kartais nebūtų pakviesta garbingesnio už tave ir atėjęs tas, kuris tave ir jį kvietė, netartų tau: „Užleisk jam vietą! <...> verčiau eik ir sėskis paskutinėje vietoje, tai atėjęs šeimnininkas tau pasakys: „Bičiuli, pasislink aukščiau!“ (Lk 14, 8-10). Toks elgesys buvo pagirtinas tiek anais laikais, tiek šiandien. Tačiau Jėzus neturėjo tikslo mokyti gerų manierų ar mandagumo. Iš šios praktiškos mandagumo taisyklės jis daro išvadą, kurioje slypi gili prasmė: „Kiekvienas, kuris save

aukština, bus pažemintas, o kuris save žemina, bus išaukštintas“ (Lk 14, 11). Taigi Jėzus turi progos išpuikėliams, savimi patenkintiems svečiams pakalbėti apie nuolankumą.

Ar pastebėjote mūsų, lietuvių, elgesį, kai esame pakviesti į svečius? Mes, priešingai, nesėdame į garbingą vietą, tyčia renkames prastesnę, o šeimnininkui net reikia primygtinai raginti, kad persėstume. Tačiau tai, mielieji, ne nuolankumas, o tik tokia mada. Kad nuolankumo mums gerokai trūksta, išryškėja kitomis progomis – per mūsų tuščias ambicijas, užsispyrimą, nenorą pripažinti kito pranašumą ir kt. Nors Jėzus sako: „Kas save žemina, bus išaukštintas“, tai nereiškia, jog reikia dirbtinai žemintis. Kas vaikšto nuleidęs galvą, tas nebūtinai yra nuolankus. Labai dažnai ir nusvirusioje galvoje slepiasi šėtoniška puikybė. Nuolankus žmogus ne vien žodžiais, bet ir visu gyvenimu pripažįsta, kad jis yra ne kas kita, kaip viską turintis iš Dievo kūrinys.

Šv. Rašte aptinkame daug pamokančių nuolankumo pavyzdžių. Priminsiu tik keletą jų. Pirmiausia tikro nuolankumo ir nusizeminimo pavyzdį parodė pats Jėzus Kristus, per Paskutinę vakarienę nuplaudamas mokiniams kojas. Jis nuolankiai paklūsta savo Tėvo valiai, palieka dangiškąją buveinę, tampa žmogumi ir priima tarno išvaizdą. Pasak Pauliaus: „Jis nusizemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties“ (Fil 2, 8). Patriarchas Abraomas, matydamas savo menkystę, taria Viešpačiui, kad yra „dulkė ir pelenai“

(Pr 18, 27). Karalius Dovydas pripažįsta: „Mano amžius yra tau kaip niekas“ (Ps 38, 6). Panašiai prieš Dievą nusizemina ir Jonas Krikštytojas: „Aš nevertas nusilenkęs atrišti jo kurpių dirželio“ (Mk 1, 7). Petras laiko save nusidėjėliu: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš –nusidėjėlis!“ (Lk 5, 8). Ir apaštalas Paulius prisipažįsta esąs pirmasis nusidėjėlis: „Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš“ (Tim 1, 15).

Tikrasis nusizeminimas labai glaudžiai siejasi su savo vertės suvokimu. Žmogus, pažinęs save, suvokęs savo jėgų ir gebėjimų ribas, silpnybes ir ydas, yra kuklus. Jis moka vertinti savo artimą, neskuba piktintis dėl jo silpnybių ar ydų. Mums visiems reikia gerai atsiminti Viešpaties pasakytus žodžius: „Veidmainy, pirmiau išritink rąstą iš savo akies, o paskui pažiūrėsi, kaip išimti krislėlį iš brolio akies!“ (Mt 7, 5)

Mielieji, šiandien žmogus, įvaldęs techniką, pažinęs atomo sandarą, didžiuojasi laimėjimais, bet nepažįsta savo sielos gelmių, savo širdies vingių. Taip pametama gyvenimo prasmė, todėl šiandien tiek daug sudaužytų gyvenimų ir savižudybių. Tad ir mūsų santykiai su Dievu, mūsų malda turi remtis nusizeminimu, nes: „Galybę didingą vien Dievas turi, ir garbę jam teikia tiktai nuolankieji“ (Sir 3, 21). Kartu su šv. Augustinu dažnai kartokime trumpą maldą: „Viešpatie, leisk, kad pažinčiau save ir kad pažinčiau Tave!“ Tik savęs pažinimas moko nusizeminti, skatina labiau pasitikėti Dievu, kuris vienas yra tobulas ir šventas.

Šventojo Rašto studijos

Kun. Linas Šipavičius, Šventojo Rašto magistras

NUODĖMĖ

I. PIRMOJI NUODĖMĖ

Beveik kiekviename Biblijos puslapyje yra kalbama apie nuodėmę. Senajame Testamente šiai realybei pažymėti vartotini terminai atrandami tarpžmogiškuose santykiuose: įstatymo pažeidimas, niekšiškumas, maištas, neteisingumas ir t.t.; judaizme dar naudojamas terminas „skola“, kurį surasime ir Naujajame Testamente. Apskritai paėmus, nusidėjėliu vadinamas tas, „kuris daro blogį Dievo akyse“; priešinasi „teisiam“ (*saddiq*), yra niekšiškas (*raša*). Nuodėmės paveikslas, jos daromas blogis ir pilnutiniai jos matai parodomi istorijoje. Be to, iš istorijos sužinome, jog tas nuodėmės pasireiškimas, kurio objektas žmogus, kalba taip pat ir apie Dievą, apie Dievo meilę (ji yra priešprieša nuodėmei), apie Dievo gailėstingumą. Išganyto istorija – tai ne kas kita, kaip Dievo Kūrėjo, trokštančio ištraukti žmogų iš nuodėmės, kartojamų pastangų eilė.

Tarp visų Senojo Testamento aprašymų žmogaus nuopuolio pristatymas, atvėręs visos žmonijos istoriją, turi daugybę turtingų savo esme pamokymų. Norint suprasti, kas yra nuodėmė, reikėtų būtent tą aprašymą laikyti tos temos pradžia, nors jame nėra paminėtas žodis „nuodėmė“.

1. Adomo nuodėmė. Iš esmės Adomo nuodėmė yra nepaklusnumas; sąmoningas ir savanoriškas žmogaus priešinimosi Dievui aktas (Pr 3, 3), nusizėngiant kokiam nors Dievo įsakymui. Tačiau be išorinio maištavimo Šv. Raštas vaizdžiai kalba ir apie vidinį aktą, kurio išorinė išraiška buvo įstatymo sulaužymas: Adomas ir Ieva nepaklausė Dievo todėl, kad, pasidavę velnio sugestijai, panoro „būti tokie kaip Dievas, pažinti gerį ir blogį“ (3, 5); t. y. pagal visuotinai priimtą interpretaciją reikėtų, jog jie norėjo užimti vietą, priklausančią tik Dievui, kad galėtų

pręsti, kas yra gera, kas bloga. Paėmę patys save už matą, jie troško būti savo paskirties šeimnininkais ir valdyti savo likimą. Nepanorėję atsiduoti tam, kuris juos sutvėrė, jie nutraukia su Dievu jungiančius santykius. Iš Pradžios knygos antrojo skyriaus sužinome, kad žmogus susietas su Dievu ne tik priklausomybės, bet ir draugystės ryšiais. Žmogui, sukurtam „pagal Dievo paveikslą ir panašumą“ (Pr 1, 26 n), Dievas – taip mums skelbia Biblija – atidavė viską, nieko sau nepasiliko, netgi gyvenimo (Išm 2, 23), ne taip kaip dievukai, apie kuriuos kalba senieji mitai. Tačiau, pasidavę žalčio kuždėjimams, Ieva, o po to ir Adomas pradeda abejoti Dievo begaliniu gerumu. Žmogaus labui duoti įsakymai (plg. Rom 7, 10) pasirodė esą Dievo išrasta gudrybe išsaugant Jo paties privilegijas, na, o prie įsakymo prijungtas grasinimas buvo jau tikras melas: „Jūs tikrai nemirsite! Ne!

Dievas gerai žino, kad atsivers jums akys, kai tik jo užvalgsite, ir jūs būsite kaip Dievas, kuris žino, kas gera ir kas pikta” (Pr 3, 4 nn). Žmogus praranda pasitikėjimą Dievu, jame mato savo konkurentą. Net pats suvokimas apie Dievą iškraipomas: vietoj visiškai nesavanaudiško Dievo, turinčio aukščiausią tobulumo laipsnį (Dievui nieko netrūksta ir gali jis vien tik duoti), atsiranda „silpna būtybė”, trokštanti visko ir nuolat užsiimanti gynimusi prieš tvarinius. Nuodėmė, pasireiškusiai žmogaus veiksmuose, demoralizavo jo dvasią. Kadangi nuodėmė palietė žmogaus santykį su Dievu, kurio paveikslu Jis yra, sunku įsivaizduoti dar esmingesnę klastą, todėl nereikia stebėtis, kad ji sukėlė tokias baisias pasekmes.

2. Nuodėmės pasekmės. Nuo to momento visas tarp Dievo ir žmogaus pasikeitė. Be to, Dievas atsiuntė jiems bausmę siaurąja prasme (Pr 3, 23), Adomas ir Ieva, iki šiol džiaugęsi ypatinga draugyste su Dievu (2, 25), „pasislėpė nuo Viešpaties Dievo tarp rojaus medžių” (3, 8). Iš žmogaus išėjo iniciatyva: jis paniekino Dievą, pabėgo nuo Jo. Išvairymas iš rojaus buvo žmogaus valios patvirtinimas, nes tada žmogus suprato, kad Dievo perspėjimas

nebuvo melagystė: atsitolinę nuo Dievo nebegali prieiti prie gyvenimo medžio (3, 22). Liko tik mirtis, visiška mirtis.

Nuodėmė, nutraukusi ryšius su Dievu, taip pat yra susibarimo priežastis tarp žmonių, netgi jau rojuje, pirmosios poros santykiuose. Tik padaręs pirmąją nuodėmę, Adomas nieko bendro nenori turėti su moterimi: skundžia Dievui tą, kurią Dievas davė jam į pagalbą (2, 18), kaip kaulą iš kaulo, kaip kūną iš kūno (2, 23). Pirmiesiems žmonėms skirta bausmė sankcionuoja šią nesantaiką: „aistringai geisi savo vyro, ir jis bus tavo galva (3, 16).” Nesantaika pereis Adomo sūnams; bus užmuštas Abelis (4, 8), o po to įsigalės prievarta ir stipriojo teisė, apgiedota Lameko giesmėje (4, 24).

Bet tai dar ne visas – nuodėmės paslaptis išsina už žmonių pasaulio ribų. Tarp Dievo ir žmogaus atsiranda trečioji esybė. Pradžioje Senasis Testamentas apie ją visiškai nekalba, gal dėl to, kad nepadarytų netyčia iš jos antrojo dievo, bet Išminties knyga (2, 25) sutapatina ją su velniu arba šetonu, kuris pilnai pasireiškė Naujajame Testamente.

Tačiau aprašymas apie pirmąją nuodėmę nesibaigia palikęs žmogų be

vilties. Tai tiesa, kad nelaisvė, į kurią žmogus savanoriškai pateko dėl noro būti nepriklausomu, yra definitivyvi; nuodėmė, kartą atėjusi į pasaulį, plėsis vis labiau. Jai vis augant, gyvybė sumažės iki tokio laipsnio, jog beveik sunyks tvano metu (Pr 6, 13 n). Pirmasis ryšius nutraukė žmogus, nėra abejonės, kad susitaikymo iniciatyva gali išeiti vien iš Dievo. Ir jau pirmajame pasakojime Dievas leidžia suprasti, jog tą iniciatyvą Jis parodys (3, 15). Žmogaus atmetas Dievo gerumas ima viršų – gėris nugali blogį (Rom 12, 21). Išminties knygoje yra tam tikri paaiškinimai apie Adomą: „Išmintis pakėlė jį iš jo paties nupuo-limo” (Išm 10, 1). Jau Pradžios knyga parodo mums to gerumo veikimą: jis išgelbėja Nojų ir jo šeimą nuo visuotino sunaikinimo ir nuo Dievo bausmės (Pr 6, 5-8), nes nori kartu su juo sukurti naują, jeigu taip galima pasakyti, pasaulį (8, 17, 21; plg. 1, 22, 28; 3, 17). Būtent tada, kai dėl klastingo tautų susitarimo jos buvo sumaišytos (Išm 10, 5). Jo gerumas išrinko Abraomą, išvedė jį iš nuodėmingojo pasaulio (Pr 12, 1; 24, 2 n), kad “per jį gautų visos žemės tautos palaiminimą” (Rom 12, 2n).

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Dr. Ada Azaravičienė, Šiluvos Švč. M. Marijos draugijos koordinatore

Kristaus Prisikėlimo parapijos Šiluvos Švč. M. Marijos draugijos narių išvyką į visuotinį draugijos metinį susirinkimą Šiluvoje

Rugpjūčio 13 d., 10 val., Šiluvos Jono Pauliaus II namuose prasidėjo Kauno arkivyskupijos Šiluvos Marijos draugijos metinis susitikimas, kurį vedė draugijos pirmininko pavaduotoja Vilija Karaliūnaitė ir draugijos dvasios vadovas kapelionas kun. Gintaras Blužas. Jame dalyvavo nemažas Šiluvos Švč. Mergelės Marijos draugijos būrys iš įvairių Kauno arkivyskupijos parapijų – Šiluvos, Raseinių, Jonavos, Kėdainių, Karmėlavos bei mūsų Kauno Kristaus Prisikėlimo bazilikos.

Susirinkimą malda pradėjęs dvasios vadovas kun. Gintaras Blužas kalbėjo apie šv. Dvasios įtaką ir reikšmę žmogaus gyvenime. Po įžanginio žodžio draugijos pirmininko pavaduotoja Vilija pakvietė draugijų atstovus pasidalyti veiklos patirtimi, džiaugsmiais bei rūpesčiais, kad, vieni kitiems patarnaudami, stiprėtume ir augtume bendrystėje bei vienybėje kartu su visos Bažnyčios bendruomenėmis.

Į susirinkimą pasveikinti draugijos narių ir sustiprinti jų dvasią atvyko Kauno arkivyskupas Lionginas Virbalas SJ. Pasidžiaugęs gausiai susirinkusiu draugijos narių būriu, jis pabrėžė, jog privalo būti aktyviu parapijietė. Kalbėdamas apie Marijos motiniškumą, arkivyskupas kvietė moteris imti pavyzdį iš Marijos, dalytis rūpestingumu bei gailestingumu, liudyti tikėjimą ir meilę. Jis taip pat priminė popiežiaus Pranciškaus pasakytus žodžius apie meilės džiaugsmą ir šeimos dalykus, kad šeima skleistų džiaugsmą, kad būtų gausios šeimos, rūpintis jauni-

mu. Arkivyskupas susirinkimo dalyvius apdovanojo popiežiaus Pranciškaus paveikslėliais.

Po arkivyskupo kalbos pranešimą apie Marijos reikšmę žmogaus gyvenime padarė sesuo dr. Daiva Kuzmickaitė MVS. Ji kalbėjo apie pilną malonės Mariją, vardijo jos dorybes, akcentuodama, kad žmonija gali išlikti tik per atjautą.

12 val. draugijos nariai nuskubėjo į Švč. Mergelės Marijos Gimimo baziliką švęsti iškilmingos Eucharistijos, kuriai vadovavo Kauno arkivyskupas metropo-

litas Lionginas Virbalas SJ.

Po šv. Mišių Marijos Apsireiškimo koplyčioje draugijos nariai, vadovaujant dvasios vadovui kun. Gintarui, atnaujino pasiaukojimo Šiluvos Dievo Motinai aktą, o naujiems nariams buvo įteikti draugijos pažymėjimai.

Susirinkimas baigėsi Jono Pauliaus namuose agape – gausiomis suneštinėmis vaišėmis ir malonia bendryste. Nuoširdžiai dėkojame arkivyskupijos draugijos vyriausiesiems vadovams už surengtą nuostabią Marijos dienos šventę Šiluvoje.

Dalia Poškienė, XXVII knygos mėgėjų draugijos pirmininkė,
LUMA prezidentė, LŽS narė

Lietuvos Nepriklausomybės šimtmetį pasitinkant

Nepriklausomos Lietuvos keliais eina nuo dvidešimtojo amžiaus pradžios. Rengiamės pasitikti šimtmetį jau dabar, atversdami Laisvės istorijos puslapius. Tačiau nedaug kam žinoma, kad pirmieji jos puslapiai pradėti rašyti 1916 metų gegužės 30 – birželio 4 dienomis. Pirmojoje Lozanos (Šveicarija) konferencijoje buvo pasisakyta už visišką Lietuvos nepriklausomybę. Informacijos biuras svarstė klausimą, koks turėtų būti atsikuriančios Lietuvos įvaizdis, iškilo šalies žemėlapiu bei pirmojo pašto ženklų reikalingumas. Beveik du šimtmečius Lietuvos sienos nebuvo žymimos jokiam pasaulio žemėlapyje, vietovardžiai buvo rašomi lenkų, vokiečių bei rusų kalbomis. Šis titaniškas darbas buvo patikėtas Juozui Gabrui Paršaičiui ir Vladiui Daumantui (Dzimidavičiui), kurie parengė ir išspausdino Lietuvos žemėlapių su istorinėmis ribomis nuo karaliaus Mindaugo valdymo metu bei pašto ženklų prototipą (lipinuką).

Šie originalūs dokumentai eksponuojami parodoje „Nepriklausomybės keliu“, kuri atidaryta Kauno Kristaus Prisikėlimo bazilikos parodų galerijoje. Parodoje eksponuojami pirmieji atsikuriančios Lietuvos pašto ženklai, žemėlapiai, vokai, autografai. Nemažai medžiagos skirta Nepriklausomos Lietuvos prezidentams. Paroda, eksponuota Šveicarijoje, konferencijos metu „Laiko ženklai kultūros istorijoje“, kurioje paminėti iškilūs lietuvių šviesuoliai, tuomet ten gyvenę, dirbę. Paroda papildyta naujais eksponatais, bylojančiais apie lietuvių pasiekimus pasaulyje, apie nepakartojamus kosmonautų, mokslininkų, kultūros veikėjų darbus. Apie ženklus, pašto vokus su autografais, apie susitikimus su Lietuvos prezidentais, Baltijos kelio dalyviais parodos autorius

Henrikas Kebeikis parengė ir virtualią parodą, kuri, lydima išsamaus pasakojimo, buvo demonstruojama renginio metu.

XXVII knygos mėgėjų draugija, kartu su partneriais – Kauno Kristaus Prisikėlimo parapija ir bendruomenės centru „Žaliakalnio aušra“ ir renginio iniciatore LR Seimo narė Vince Vaidevute Margevičiene pakvietė susipažinti su mūsų valstybės atgimimo istorija. Džiugu, kad sulaukėme iškilų tautiečių iš JAV – garsios Biržų krašte Variakojų giminės atstovo, Nepriklausomybės karų aktyvaus dalyvio, Panevėžio bataliono kūrėjo, Susisiekimo ministerijos valdytojo, Krašto apsaugos ministro pulkininko leitenanto Jono Variakovo sūnaus – Jono Variakovo.

Svečias Jonas Variakojis jau nuo 1986 metų vadovauja filatelistų draugijai „Lietuva“, įkurtai 1946 m. ir leidžiančiai savo žurnalą. Draugija buvo įsteigta 1946 metais Čikagoje (JAV). Jos pagrindiniai tikslai – suvienyti filatelistus, padėti jiems tyrinėti Lietuvos pašto ženklus ir filatelijos istoriją, skleisti informaciją apie Lietuvos filateliją, leisti žurnalą, proginis vokus, rengti filatelijos parodas. Draugija – dvikalbė (lietuvių ir anglų kalbos) organizacija, šiuo metu turinti per 150 narių, kurių dauguma lietuvių kilmės filatelistai, bet yra ir lietuviškai nemokančių. Daugiausia narių gyvena JAV, yra jų ir Lietuvoje, Vokietijoje, Kanadoje, Japonijoje ir Australijoje. Kalbėdamas apie eksponuojamą parodą, p. Jonas Variakojis padėkojo už galimybę būti drauge su Kauno kolekcininkais, renginio organizatoriais ir ypač įvertino parodos autorių Henriką Kebeikį, pelniusių ne vieną pasaulinį apdovanojimą už retas parodas.

Kitas garbingas svečias – Rimantas Dirvonis, ilgametis lietuvių bendruo-

menės veikėjas. Daugelį metų R. Dirvonis buvo Šiaurės Amerikos sporto sąjungos vadovas. Jis nemažai metų darbavosi dienraščio „Draugas“ redakcijoje, yra JAV LB Tarybos narys, puikiai išmano Lietuvos istoriją ir su malonumu dalijasi savo žiniomis, organizuodamas įvairius renginius. Kasmet atvykdamas į Lietuvą, dalyvaudamas renginiuose, susitikdamas su buvusiais mokslo draugais, bendražygiais, nepaliauja rūpintis lietuvių darbais, jų sklaida.

Konferencijų salėje vyko ne tik garbių svečių pasisakymai, pokalbiai su kolekcininkais Ričardu Vainora, Romualdu Rimdeika, Leonu Veržbolausku bei kitais parodos atidarymo lankytojais, bet ir klausėmės pranešimų, skirtų Nepriklausomybės akto signatarams. Vyrų, kurie kūrė Nepriklausomą Lietuvą, tarpe – iškilūs valstybės veikėjai, XXVII knygos mėgėjų draugijos nariai – Jurgis Šaulys, Kazys Bizauskas, Mykolas Biržiška, Petras Klimas. Apie juos kalbėjo Draugijos pirmininkė Dalia Poškienė. Klausėmės jaudinančio Vaižganto memorialinio buto muziejaus vadovo, poeto, daugelio knygų autoriaus Alfo Pakėno pasakojimo apie Juozą Tumą Vaižgantą ir Petrą Klimą. Šias dvi iškilias asmenybes, Draugijos narius, siejo ne tik darbai Lietuvai, jos žmonėms, bet ir artimi giminystės ryšiai.

Alfas Pakėnas paskaitė P. Klimo, Vaižganto laišku, kurie publikuoti knygoje „Neužmirštas Vaižgantas“. Turime kuo didžiulis, nes iškilūs valstybės kūrėjai paliko gilų pėdsaką Kauno istorijoje: Žaliakalnyje jų vardais pavadintos gatvės, VDU, kitose mokslo įstaigose – auditorijos, įrengtos memorialinės ekspozicijos, prie namų, kur gyveno, yra memorialiniai atminimo ženklai. Nepriklausomybės akto signatarų veikla bus įprasminta atskirame naujojo, VI Draugijos metraščio tome.

Istorinėje atminties valandoje kalbėjo atkurtosios Draugijos signataras, prof. Arimantas Dumčius. Svečiams, draugijos nariams jis padovanojo tęstinio leidinio „Lietuvių tauta ir pasaulis, XII“ knygą „Jie kūrė nepriklausomą Lietuvos valstybę“. Vincė Vaidevutė Margevičienė kalbėjo apie istoriją nuo 1916-ųjų iki dabarties Lietuvos, atkūrusios savo nepriklausomumą, perėjusios Sibiro gulagus, išgyvenusios okupacijas, netekusios daug patriotų, tačiau išugdžiusios stiprios valios žmones, tegu ir pasklidusios po visą pasaulį, bet saugančius istorinę atmintį.

Ši paroda, knygos, prisiminimai kviečia nepamiršti, kviečia ne vienai atminties valandai burtis vienybei ir tautos tvirtybei.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis